

Onze wilde" eend"

Jonge eendjes bedreigd door een stille moordenaar ... de snoek. Maar onze "wilde" eend red zich wel.

Een wel heel boze mevrouw belt me op met het volgende verhaal:

"Meneer, ik sta af te wassen in mijn keuken. Vanuit de keuken kijk ik uit op de brede sloot die achter onze tuin loopt, ongeveer tien meter bij mij vandaan. Ik zag zojuist een moeder-eend aan komen zwemmen met achter haar aan tel ik zeven eenden donsjes. Een prachtig gezicht en ik sla dit tafereel op in mijn geheugen. De jongen dobberen rustig achter moeder aan en ik tel weer. Wat?! Zes... het waren daarnet nog zeven. Hoe kan dat nou?

Ik leg mijn afwasborstel neer en loop naar buiten. Langzaam schuifel ik naar de sloot en ik zie ??n moeder met vijf jonge eendjes. Ik ben toch niet gek, wat is er hier aan de hand? In vijf minuten zijn er tijd twee jongen verdwenen. Ik loop om ons huis heen om de sloot te vervolgen. Na honderd meter omlopen ben ik weer bij een open stuk waar ik gelukkig moeder eend nog zie zwemmen, met – je raadt het nooit – drie jongen.

Zomaar vier jongen verdwenen, waar zijn deze gebleven?

"Mevrouw", antwoord ik haar, "U bent getuige geweest van is het gevaar onder water. Rimpelloos zwemt het gevaar voor elk eendenkuiken onder het wateroppervlak. Het pakt af en toe een paar van die pootjes in zijn grote bek en trekt ze onder de waterspiegel weg. Met slechts een hap is het eendje weg en vervolgt hij de peddelende pootjes in het water. Na vier stuks is hij voldaan en wacht hij tot de volgende moeder eend met kroost voorbij komt. We hebben hier duidelijk te maken met het werk van een snoek".

"Ik wil dat hier iets aan gedaan wordt", zegt de mevrouw, en door de kracht van haar woorden zou zelfs de burgemeester van zijn stoel vallen.

"Wat wilt u dat ik er aan doe?", vraag ik haar. "Die snoeken moeten weg!" roept ze.

"Mevrouw dat is net zo'n moeilijke opgave als wanneer ik tegen alle eendenmoeders moet gaan zeggen: jullie moeten niet in deze sloot komen. U werd tijdens uw afwas plotseling geconfronteerd met de realiteit van de natuur. Moeder- en vadereend kenden de realiteit al eerder dan u. Daarom broeden ze zeker twee, vaak zelfs wel drie keer per jaar. Er is namelijk voldoende voedsel aanwezig, doordat elke dag worden tientallen kilo's brood door mensen wordt bijgevoerd."

"De hormonen van het vrouwelijk dier werken hier ook op en reageren: Zorgen voor nakomelingen, het kan nu!". Daarom worden er zelfs in december nog jonge eendjes geboren. Elk voorjaar weer, bellen veel mensen mij op omdat er zes mannelijke eenden

??n zielig vrouwtje aan het 'verkrachten' zijn. Deze zeer beschadigde vrouwtjes eenden worden met regelmaat ter asiel aangeboden. Als we de 'buiten dieren' niet zouden bijvoeren, zouden we een heel ander dierenrijk in Nederland hebben. Denk maar eens aan de verdwaalde duiven op de Dam of zelfs in Appelscha".

Het is een beetje gemeen van mij om het zo te stellen, maar we kunnen kiezen mevrouw: Of alle eenden beschermen en alle snoeken weg en vervolgens de jagers de eenden af te laten schieten. Of we kiezen ervoor om het 'overtollige' aan de natuur terug te geven.

Elk eendenpaar legt tussen de twaalf en twintig eieren per keer en dat doen zij meestal twee en soms zelfs drie keer per jaar. Als elk eendenpaar in ons land per jaar gemiddeld 50 nakomelingen voort brengt, – en dat kan echt waar gebeuren – wordt ons land een 'eendenland'.

Ik heb uitgerekend dat als alle nakomelingen blijven leven, er binnen vijf jaar op elke vierkante meter in Nederland ??n eend staat. Stelt u zich eens voor: Er staan dan vijftien eenden onder de Martinitoren. De gehele A2 snelweg wordt beheerst door vijf miljoen eenden. Als u wilt roeien in de Vinkeveenseplassen raak je om de meter een eend met je roeispaan. En mocht u 's avonds voor het slapengaan nog even een ommetje wilt maken moet u wel tussen 730 eenden uw weg vinden.

Lieve mevrouw laat het maar zo, zoals het is. U kunt gerust verder gaan met de afwas. Onze wilde eend – en 'wild' mag je best weg laten -, redt zich echt wel. Daar heeft de natuur ook voor gezorgd".

Ik leef met u mee ... maar ook met onze wilde eend.

Skukuza